

РЕШЕНИЕ

№ 1183

гр. Варна, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 21 СЪСТАВ, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Михаил Михайлов

при участието на секретаря Даяна М. Петрова
като разгледа докладваното от Михаил Михайлов Гражданско дело №
20213110116217 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са искове от Д. ХР. ЯНК., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. С. бл.12, ет.13, ап.87 срещу О.В., с административен адрес гр. Варна, бул. О.П.П. №43, представлявана от И.П. в качеството му на Кмет за осъждане на ответника да заплати сумата от 1250 лева обезщетение за неимуществени вреди, като частично предявена претенция от общия размер на задължението от 15000 лева, вследствие на причинени болки и страдания в резултат на увреждане осъществено на 05.02.2021г., при което при преминаване по неравности на тротоар причинени от липсващи тротоарни плочки по ул. „Г.к.“ до сграда под №27 на улицата в гр. Варна, ищцата се спънала и паднала на земята, в следствие на което са настъпили телесни увреждания – счупване на ръката, ведно със законната лихва считано от датата на увреждането – 05.02.2021г. до окончателно изплащане на задължението, както и иск за заплащане на имуществени вреди в размер на 2145 лева, ведно със законната лихва считано от заплащане на сторените разходи за лечение. В резултата на инцидента е проведено оперативно и медикаментозно лечение, поставена била гипсова имобилизация, като възстановителния период отнел период от около 6-7 месеца. Твърди, че е прекарала 4 дни в болничното заведение с оглед осъществената оперативна интервенция, съответно ѝ е определено лечение от 105 дни в домашни условия. Посочва, че дори и към момента ищцата изпитва болки в областта на увредения крайник, съответно болка при движение на гъривнена става и пръстите. Промяната на метрологичната обстановка твърди, че също указва негативно влияние и предизвиква дискомфорт и общо неразположение. По време на болничния престой и последвало домашно лечение е

изпитвала силни болки, което допринесло от необходимостта на приема обезболяващи медикаменти.

Поради настъпилата травма твърди, че е изпаднала в депресивно състояние, като се е чувствала подтисната, че не може да обслужва сама своите нужди. През време на лечението ѝ била подпомагана и обгрижвана от своята дъщеря Пламена. Изпитала чувство на тревожност поради промяна на животът ѝ, проявили се симптоми на безсъние и постоянни мисли за инцидента.

Твърди, че за осъществената оперативна интервенция с оглед необходимостта от закупуване на метална планка е заплатила на 07.02.2021г. сумата от 1800 лева, отделно от това е заплатила на 02.04.2021г. сумата от 345 лева за избор на стая с пригодени битови условия, поради което претендира и заплащане на имуществени вреди в размер на 2145 лева.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника. В отговора на исковата молба се излагат възражения, че движейки се в светлата част от денонощието ищцата е могла да възприеме фактическата обстановка досежно състоянието на тротоарната настилка. Счита, че с поведението си и неотчитане на обстановката по тротоара, ищцата с поведението си е способствала за настъпване на уврежданията, като на осн. чл. 51, ал.2 ЗЗД прави **ВЪЗРАЖЕНИЕ за съпричиняване**, поради което релелира възражение за намаляване на обезщетението. Оспорва, че процесното травматично увреждане да е получено по механизма, който е описан в исковата молба. Обезщетението за неимуществени вреди намира за прекомерно, а за имуществени вреди за недоказано.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна**:

Представена по делото е епикриза от МБАЛ „Света Анна-Варна“ АД гр. Варна, клиника по ортопедия и травматология в която се посочва, че на 05.02.2020г. ищцата е постъпила за лечение в лечебното заведение, като на същата е поставена диагноза счупване на горния крайник на лакътната кост. Назначено е оперативно лечение и имобилизация. На 06.02.2020г. е удостоверено, че ищцата е претърпяла операция, по време на който е поставен имплант – метална планка, като пациента е изписана на 08.02.2020г.

Представени са болнични листи от 06.02.2020г., с който е определен 28 дневен домашен режим на лечение; от 25.02.2020г. за 30 дни домашно лечение; от 27.03.2020г. за 30 дни домашно лечение, съответно от 28.04.2020г. за 30 дни домашно лечение.

Представена по делото е епикриза от МБАЛ „Майчин дом-Варна“ ЕООД, Отделение „Ортопедия и травматология“, в която се посочва, че на 29.03.2021г. ищцата е постъпила за лечение в лечебното заведение, на която дата е осъществено

оперативно лечение, като на 01.04.2021г. същата е изписана от лечебното заведение.

Представен е болничен лист от 01.04.2021г., в която се посочва, че на ищцата е назначен 4 дневен болничен режим на лечение, както и 30 дни домашен такъв.

Представена по делото е фактура № 0000040405/06.02.2020г., с която е заплатена стойността на медицинско изделие в размер на 1800 лева, както и фактура 0000004733/01.04.2021г. на стойност в размер на 345 лева, с която е осъществено заплащане избор на стая с подобрени битови условия.

Прието по делото е заключение на съдебномедицинска експертиза на вещото лице д-р. Д.Д.. В заключението се посочва, че настъпилите увреждания в следствие на осъществения инцидент с ищцата си характеризират със счупване на дясната лакътна кост в горната третина с разместване на фрагментите. Травматичното увреждане обуславя трайно затруднение на десния горен крайник за период не по-малък от 3-4 месеца, като към момента на изготвяне на експертизата се констатира, че е налице ограничено разгъване в дясната лакътна става. Изрично посочва, че предходно увреждане на лявата лъчева кост по некакъв начин не влияе на уврежданията, които са нанесени с оглед процесния инцидент. Осъществената оперативна интервенция е проведена с оглед фиксация с метална плака на дясната кост. След екстракция на остеосентиращия материал счита, че са характерни проявата на болки, дискомфорт, нарушена функция на крайника.

В съдебно заседание при изслушването си експерта посочва, че от инцидента са изминали около 2 години, като от този момент до настоящия не е осъществен пълен оздравителен процес. Извършените физиотерапевтични процедури не са помогнали за пълното възстановяване на ставата. Макар и запазена хватателната функция, допуска че при прекомерно натоварване на лакътната става е възможно изпитването на болка и реализиране на ограничени движения.

Изготвена и приета по делото е съдебно-психологична експертиза на вещото лице А.Ц.. Експерта обсъжда в заключението си, че възстановителния период с оглед нанесените увреждания, който е траел около 3-4 месеца е довел до изпитване на чувство на дискомфорт, което е било обусловено и от невъзможността на ищцата да се грижи за своята незряща дъщеря. При ищцата се наблюдават изблици на възбуда, емоционално напрежение, несигурност, влошаване на уменията за комуникация, затваряне в себе си. Посочва, че личността на ищцата поначало е емоционално стабилна, което е подпомогнало процеса на по-бързо възстановяване. Експерта констатира, че и към момента на изготвяне на заключението се наблюдават маркери в емоционалното състояние обусловени от преживяната травма. В допълнение се посочва, че ищцата е водила активен начин на живот, който към момента е трудно осъществим, като по този начин същата е лишена от възможността да изпълнява дейности, които са ѝ носили удовлетворение и е изпълнявала преди инцидента.

При приемане на заключението на вещото лице в съдебно заседание, експерта пояснява, че при ищцата се наблюдава т.нар. вторична виктимизация. Ищцата е имала преживяване в миналото, което е било свързано с лечението ѝ в лечебно заведение, като постъпването ѝ отново с оглед лечение на уврежданията след инцидента са изострили негативните преживявания.

В хода на съдебното производство е разпитан свидетелят П.Х.П. – брат на ищцата. Свидетелят посочва, че към момента на инцидента е придружавал ищцата с оглед посещение при зъболекар. Движили са се по тротоара на пътното платно, по който липсвали плочки. На самия тротоар били разположени и издатини, оформени като корита към избите на прилежащите сгради, които били издадени във вертикално положение на около 10-15 см. от земята. Ищцата при предвиждането си пеша паднала, като се ударила в ръба на едно от коритата. Свидетелят посочва, че ищцата е била приета в болнично заведение, като в деня следващ приемът ѝ е претърпяла операция, при която е бил поставен метален елемент с оглед зарастване на ръката. След 3-4 дни била изписана от лечебното заведение, като продължила лечението си в домашни условия. Свидетелят посочва, че през този възстановителен период се налагало нейната дъщеря да ѝ помага с оглед необходимостта да се обслужва. Посочва, че възстановителния процес е отнел около 6-7 месеца, през който ищцата не е могла да хване нищо с ръка, не е могла да се облича без да изпитва болки. Излага, че му е известно, че е страдала и от безсъние.

По искане на ищцата е разпитана свидетеля П.М. Я. – дъщеря на ищцата. Свидетелят посочва, че след изписването на майка ѝ от болничното заведение същата е приемала обезболяващи медикаменти. Към този момент при нея са се наблюдавали и смущения в съня. Свидетелят посочва, че до настъпване на инцидента ищцата е осъществявала грижи по отношение на нея, предвид зрителните проблеми, които има тя. След инцидента и последвалата рехабилитация ищцата е нямала възможност да се грижи за нея, съответно да осъществява дейност в домакинството. Процеса на самата рехабилитация продължил около 6 месеца, като и след завършване на курса, а и към настоящия момент силата на ръката не е възстановена напълно. Посочва, че след инцидента ищцата развила фобия от случайно докосване, което ѝ състояние макар и в по-лека форма наблюдава и към момента. Ищцата е упражнявала труд като социален асистент, към която си професия се е завърнала след около една година от инцидента. Професията си към момента изпълнява в по-лека форма, доколкото ѝ е противопоказно за вдига тежки предмети.

Гореизложената фактическа обстановка налага следните **правни изводи**:

Нормата на чл. 49 ЗЗД урежда отговорността на лицето, което възлага извършване на определена работа, за вредите, причинени от изпълнителя при или по повод изпълнението на тази работа. Касае се за обективна, безвиновна отговорност за

чужди виновни противоправни действия или бездействия, която има обезпечително - гаранционна функция.

В конкретната хипотеза ищцата твърди наличие на бездействие от страна на лицата, отговарящи за състоянието на пътната настилка на тротоара към платното за движение, като част от градската пътна мрежа на гр. Варна, при което и с оглед компроментираната настилка е допринесло настъпването на инцидент, в следствие на който за ищцата са настъпили увреждания.

За да се ангажира отговорността на ответника на това основание, в тежест на ищеца е да установи наличие на вреди, причинени виновно от лице, на което ответникът е възложил поддръжката на пътната настилка. Вредите следва да са причинени при или по повод изпълнението, а вината на делинквента се предполага до доказване на противното.

Съгласно § 7, ал. 1, т. 4 ЗМСМА /обн. ДВ бр. 77/ 17.09.1991 год./, с влизането на закона в сила, общинските пътища, улиците, булевардите, площадите, обществените паркинги в селищата и зелените площи за обществено ползване; преминават в собственост на общините. В чл. 31 ЗП е предвидено, че ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществяват от общините. В същото време, нормата на чл. 167, ал. 1 ЗДвП задължава лицата, които стопанисват пътя, да го поддържат в изправно състояние, да сигнализируют незабавно препятствията по него и да ги отстраняват във възможно най-кратък срок, като ал. 2 на същия член регламентира правомощията на кметовете на общините във връзка със създаването на служби за контрол, които да следят за състоянието и изправността на пътната настилка в населените места. Тези задължения по поддръжка на пътното платно, част от което е и прилежащия му тротоар се вменени в тежест на съответната община.

От събраните по делото доказателства съдът приема за доказано от фактическа страна, че на 05.02.2021г. в гр. Варна на ул. „Г.к.“ №27 ищцата се е движела пеша по тротоара на улицата, по който липсвала част от настилка изпълнена с плочки. Ищцата се спънала, при което паднала на земята, като към момента на падане се ударила в находящите се на тротоара вертикално изградени бордюри за отвеждане водите от избите на прилежащите сгради. Механизма на настъпилите увреждания изцяло се установява от събраните по делото доказателства в това число разпита на свидетеля П.П., който е непосредствен свидетел на инцидента. Показанията на свидетеля за механизма на настъпване на уврежданията се подкрепят и от заключението на съдебно – медицинската експертиза на в.л. Д., която се кредитира от съда като обективно и компетентно дадена. В същата изрично се посочва, че видът на нанесените увреждания на тялото на ищцата е възможно да бъде причинен при реализиране на падане върху настилка. При тези съображения съдът приема, че наличието на компроментирана пътна настилка изразяваща се в липса на тротоарни

плочки в частта на ул. „Г.к.“ №27 е допринесло до реализиране на инцидента и настъпилите за ищцата увреждания. Доказателства по делото, от които да бъде направен извод в посока, че този участък от тротоара е изпълнен с надлежно положени плочки не се ангажираха, поради което следва да бъде направен и извода, че О.В. не е изпълнила задълженията си по поддръжка в изправно състояние на уличната мрежа в тази част на населеното място, което ѝ е вменено по силата на закона. Не се установиха по делото и данни, че този участък е бил сигнализиран, като опасен за движение, което също е в задължение на ответника.

С оглед реализирания инцидент ищцата е понесла увреждания, които се изразяват в счупване на дясна лакътна кост, което съобразно заключението на съдебно – медицинската експертиза е обусловило затруднено движение на крайника за период от около 3-4 месеца. Счупването на крайника е допринесло до необходимостта от осъществяване на оперативно лечение посредством поставяне на метална плака с оглед фиксация и по-бързо възстановяване на увреждането. Налице са данни по делото, че след изписване от болнично заведение, в което ищцата е била настанена в продължение на 4 дни, същата е била в продължителен болничен с предписано домашно лечение, който период възлиза на 118 дни. От доказателствата по делото се установява, че след това ищцата е претърпяла втора оперативна интервенция с оглед премахване на поставената метална плака по време на първата операция, като за лечение е престояла 4 дни в лечебното заведение, а след това е определен домашен режим на лечение в продължение на 30 дни. От събраните по делото гласни доказателства посредством разпита на свидетелите П. и Я., съдът приема, че ищцата е посещавала курсове по рехабилитация. Периодът, за който свидетеля П. изложи в разпитът си пред съда, по време на който се е възстановила до известна степен хватателната способност на увредения крайник е продължил около 6-7 месеца, през който период ищцата е изпитвала силни болки в увредената област. Този период е свързан със затруднена възможност на същата да се обслужва сама, както и да върши ежедневна работа в домакинството си, съответно да полага грижи и за незрящата си дъщеря. Свидетеля Я., която е дъщеря на ищцата посочва, че до момента на инцидента нейната майка е полагала грижи за нея, като е вършила работа в домакинството, работа която е следвало да бъде осъществявана съобразно възможностите си от свидетеля предвид невъзможността на ищцата да използва пълноценно ръката си. Освен физическата болка, която е изпитвала ищцата се събраха данни, че същата е претърпяла и емоционални промени свързани със затваряне в себе си, повишена предпазливост, изпитване на чувство за безпомощност. В заключението на съдебно психологичната експертиза на в.л. Ц., която напълно се кредитира от съда като обективно и компетентно дадена, се посочва, че допреди инцидента ищцата е била активна натура, а след претърпения инцидент е била лишена от възможността си да изпълнява дейности, които са ѝ носили удовлетворение преди. Психологическите маркери, които

обосновават все още наличието на стресово разстройство при ищцата са налице, макар и нейната личност да е определена като емоционално стабилна, което предполага по-бързо възстановяване от стреса от инцидента.

От доказателствата по делото се установява, че вредите, които са нанесени на ищцата с оглед претърпения инцидент са в много аспекти. От една страна това са типично изпитваните болки в резултат нанесената уврежда на крайника, които съдът приема, че са продължили за период от около 6 месеца. За този си извод съдът кредитира показанията на свидетеля П.. Макар в заключението си вещото лице Д. да посочи, че обичайния възстановителен период от травматични увреждания от подобен вид не по-малко 3-4 месеца, то в случая възстановяването при ищцата не е протекло в този минимален посочен от вещото лице период, а е продължил по-дълго във времето. В рамките на този период ищцата е претърпяла две оперативни интервенции, била е в продължителен домашен болничен режим за лечение, което ѝ е лишило от възможността на упражнява трудовата дейност на социален асистент, която е осъществявала до този момент. Следва да бъде отбелязано, че въпреки проведеното лечение в това число и оперативно, както и последвалата рехабилитация и към настоящия момент не е възстановена напълно функцията на увредената става. Макар и запазена хватателната възможност е намалена, ограничена по размер, като при интензивно натоварване се проявява болка в тази област, съответно наблюдава се ограничение на движенията. Изводът който следва да бъде направен е единствено възможния, че въпреки проведеното лечение при ищцата се наблюдават трайни увреждания, които са налице и към момента на приключване на съдебното дирене пред настоящата инстанция. Тези увреждания са изцяло в резултата от осъществено счупване на крайника по време на инцидента и не са по никакъв начин обусловени от предходно нараняване в друга част на тялото, каквото е претърпяла ищцата, в която насока са и изричните изводи на вещото лице по съдебно медицинската експертиза.

Освен физическите болки и страдания е налице и психоемоционална промяна, която се наблюдава при ищцата. От показанията на свидетеля Я. и П. съдът приема, че ищцата се е затворила в себе си след инцидента, станала е по предпазлива при движение, развила е фобия от случайно докосване в областта на увредената част от тялото, която и към момента се наблюдава при нея, макар с по-малка интензивност от първоначалната реакция. Промяната в ежедневието, невъзможността на ищцата да указва помощ на своята дъщеря, за която се е грижила до този момент е довело до емоционално състояние, което е било трудно за нея и което е предизвикало настъпване на негативни преживявания.

По отношение на размера на обезщетението:

Неимуществените вреди следва да бъдат репарирани по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи

обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. При определяне размера на неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди.

Към момента на увреждането ищцата е на 58 години, същата в работоспособна възраст, като освен трудовата си заетост ищцата реализира и дейност, с която подпомага своята незряща дъщеря в домакинската работа. Възстановителния период съдът прие, че е продължил около 6 месеца, през време на който и независимо осъществяваните оперативни интервенции и рехабилитация не е възстановено напълно движението на ръката. Трайната последица е рефлектирала около невъзможността на ищцата да упражнява в пълнота своята трудова дейност. Инцидентът е предизвикал стрес, като травматични следи се наблюдават и към настоящия момент. Изложеното мотивира съдът да приеме, че за причинените от инцидента неимуществени вреди на ищцата следва да бъде определено обезщетение в размер на 8000 лева, поради което предявеният иск в частичен размер от 1250 лева се явява напълно основателен и като такъв следва да се уважи изцяло. Върху определеното обезщетение се дължи и законна лихва считано от датата на деликта – 05.02.2021г. до окончателно изплащане на обезщетението.

По повод направеното възражение за съпричиняване, което се релевира от ответника с отговора на исковата молба съдът намира следното:

Съпричиняване ще бъде налице, когато увреденото лице със свое собствено противоправно поведение допринесе за настъпване на вредите. Доказателства за такова противоправно поведение, което да е осъществила ищцата към момента на инцидента по делото липсват. Напълно и в съответствие с разпоредбата на чл.160, ал.1 ЗДвП, ищцата се е движила по тротоара към пътното платно в населеното място. Това, че инцидентът е осъществен в светлата част от денонощието не може да бъде прието за довод, който да обоснове поведението, с което същата е допринесла за настъпване на уврежданията. Няма данни, съответно липсват и твърдения за състояние, в което да се е намирала ищцата, и което да е обуславящо възможността или да указва влияние върху възможността тя да се предвижда по нарочно обособеният тротоар.

По отношение на имуществените вреди:

Не се спори между страните, съответно се установи и доказателствата по делото, че с оглед инцидента ищцата е претърпяла оперативни интервенции, като първата е свързана с поставяне на медицинско изделие, а втората с премахване на същата. За първата операция се ангажират доказателства за заплащане на разходи по лечение в размер на 1800 лева, за което обстоятелство е съставен счетоводен документ от 06.02.2020г., а за втората операция разходите възлизат в размер на 345 лева, същите заплатени на 01.04.2021г. Сторените разходи са във връзка с лечението имат пряко и непосредствено отношение към същото. В случай, че не бе осъществен инцидентът, то същите не би следвало да се реализират от ищцата. При тези съображения претенцията за присъждане на имуществени вреди също е основателна, като следва да бъде уважена. Следва да бъде уважено и искането на ищца за присъждане на законна лихва върху уважената главница от момента, от който разходът по лечение е сторен (предвид направените уточнения). Само за пълнота на изложението съдът посочва, че законът не прави разграничение между имуществените и неимуществените вреди, които са нанесени на увреденото лице, поради което и законната последица върху определеното

обезщетение следва от датата на неправомерното увреждане, стига да бъде поискано от увреденото лице от този момент, а не от по-късния такъв какъвто е стореният разход за лечение, респективно депозиране на исковата молба в съда.

По отношение на разноските:

С оглед изходът на спора в полза на ищеца следва да бъдат присъдени съдебно – деловодни разноски, като съдът следва да определи справедливото възнаграждение за процесуално представителство с оглед направеното възражение за прекомерност от ответника, на осн. чл. 78, ал.5 ГПК.

При определяне размера на дължимото възнаграждение следва да бъде взето в предвид както цената на иска, така и дали делото е с фактическа и правна трудност. В случая цената на частично предявения иск предполага определяне на възнаграждение за процесуално представителство към определения минимум. Следва да бъде посочено обаче, че в производството по делото се осъществиха процесуални действия по събиране на доказателства, в това число изслушване на две съдебни експертизи, разпит на свидетели, представяне на множество писмени доказателства, които действия се осъществиха с участие на процесуалния представител на ищцата, макар и в едно единствено съдебно заседание. Фактическата и правна трудност на спора обуславя извода, че справедливо възнаграждение за процесуално представителство не следва да бъде определяно в минимума, който предвижда Наредба №1/09.07.2004г. Съдът по изложените съображения намира, че възнаграждението за процесуално представителство на процесуалния представител на ищца следва да бъде намалено от поискания със списъка по чл.80 ГПК размер от 720 лева, като същото следва да бъде определено в размер на 480 лева с вкл. ДДС. По изложените съображения в полза на ищеца се дължат разноски в размер на 1065,89 лева, от които 585,8 лева съдебно – деловодни разноски и 480 лева определено възнаграждение за процесуално представителство, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА О.В. с административен адрес гр. Варна, бул. О.П.П. №43, представлявана от И.П. в качеството му на Кмет **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. ХР. ЯНК., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. С. бл.12, ет.13, ап.87 **сумата от 1250 (хиляда двеста и петдесет) лева обезщетение з а причинени неимуществени вреди**, като частично предявена претенция от общия размер на задължението от 15000 лева, вследствие на причинени болки и страдания в резултат на увреждане осъществено на 05.02.2021г., при което при преминаване по неравности на тротоар причинени от липсващи тротоарни плочки по ул. „Г.к.“ до сграда под №27 на улицата в гр. Варна, ищцата се спънала и паднала на земята, в следствие на което са настъпили телесни увреждания –

счупване на ръката, ведно със законната лихва считано от датата на увреждането – 05.02.2021г. до окончателно изплащане на задължението, **както и сумата от общо 2145 (две хиляди сто четиридесет и пет) лева – обезщетение за причинени имуществени вреди**, ведно със законната лихва за сумата от 1800 лева, като част от имуществените вреди считано от 07.02.2021г., а за сумата от 345 лева като част от имуществените вреди считано от 02.04.2021г., до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 49, ал.1 ЗЗД.

ОСЪЖДА О.В. с административен адрес гр. Варна, бул. О.П.П. №43, представлявана от И.П. в качеството му на Кмет **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. ХР. ЯНК., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. С. бл.12, ет.13, ап.87 **сумата от 1065,89 (хиляда шейсет и пет лева и 89 ст.) лева**, от които 585,8 лева съдебно – деловодни разноски и 480 лева определено възнаграждение за процесуално представителство, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____